

היתה זו שעתי הגדולה

והיתה שעתי הגדולה
שעה שיצאתי מרחם אמי
ופתחתי את ידי כשערי ברזל נפרצים
צרחתי ברעד ובקול
הצהרתי על בואי
אולם איני זוכר משם דבר
היתה זאת שעתי הגדולה
עת נולדו לי ילדי
והם מבשרים אתם
אונטולוגיה ואפיסטמולוגיה יפה אחרת לחיי
אך לא הייתי שם בגפי

והיתה שעתי הגדולה
האם היתה שעתי הגדולה?
היכן שעתי הגדולה?
שעה שישבתי מול המסך
וראיתי בו ילד מסוּרֵה
שלא אכל שבעה ימים,
שעה ששמעתי ברדיו בדבר
רצח עם באפריקה,
שעה שקראתי בעתון כי בעירייה
החליטו לקצץ בעובדים סוציאליים,
שעה שאין אני זקוק לשרותם
רק לפי שעה
ולא קפצתי מכסאי
ולא נסעתי ברכב למרחקים
לא צרחתי לאלהים
לא פרצתי גבולות
ולא הפכתי שלחנות.

חפשתי את שעתי הגדולה
ברפי העתון ובמוסף התרבות
ולא קראתי את שירי במזבלות
ולא בפני האסורים בבית הסהר
האם היתה שעתי הגדולה?
כמו כלם המשכתי בשגרת חיי
שעתי הגדולה לא היתה.

מכתוב

אמא,
המלה "מכתב" שאת אומרת
עולה בקנה אחד
עם הדטרמיניזם
או עם "חק השלישי הנמנע" של אריסטו.
ה-"כל וואחד ומזלו"
מסתדר עם
"האדם הוא מדת כל הדברים" תלוי איך
מגדירים מזל
ומזל הוא תנאי לכל הדברים
כך שאיש לא יכול
להטיל ספק
בך.

איך זלזלתי
וחפשתי במקום אחר
את המלים
הגבוהות גבוהות
שצריך הייתי לטפס אליהן
בזעה ובחריקת שנים
כדי להביט מלמעלה למטה
כדי לראות
אותך.

* כל אחד ומזלו במרוקאית

אם אשכחך / שיר אהבה

לא אשכחך
אף על פי שאני אטר יד ימיני
בשמאלית
אגע בך

בכל גופי

יושב בתוך כסא שזז
כמו פרח
בתוך עציץ, לא זו
ולא שהייתי פרח
ולא שאני עציץ

מבצבץ אדם
זורחת בו אש
הוא נשרף
אחר צומח תחתיו

נסתר

את המות שלי לא חזו אחרוני המלעיוזים
לשאלה איך אני מרגיש, לא אדע לענות
לקח לי שנים להבין
הכל נסתר אצלי בפנים

על כסא הגלגלים התישבתי
כבר לא זוכר איך זה בלעדיו

פגמים בלבנה

גם בלבנה יש פגמים
אם מסתכלים היטב בתוך החיים
נדפקנו חרישית, כמו שאומרים
והקאב לא יכול להפך לשיר
על אף ולמרות גדלתו של זה

לעולם לא תדע מה קרה
ואיך ההרגשה
זה לא מגע קטיפה
יש אין ספר גבשושיות
רק לעתים נגלה האור
בלבנה יש חר
ואז נופלים